

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

나
노
마
신

10

47
10
47
44

한중월야 Han Jung Wol Ya 咸兪

Parama 111a

ENTER

ทะลวงอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ในที่สุดก็มาถึงเล่มสุดท้ายของ 'นาโนมาชิน' ขอนยออุณกำลังล่องเข้าสู่
ศึกใหญ่อีกครั้ง แม้จะไม่ใช่ศึกที่มีคนเข้าร่วมมากมาย ทว่าผู้ที่เขาใกล้จะได้พบ
กลับคร่าชีวิตคนจำนวนมหาศาลได้อย่างไม่ยากเย็น ไม่ว่าจะเป็นเทพสงคราม
อาถื หนึ่งในห้ายอดฝีมือแห่งยุทธภพผู้ได้รับสมญาเทพเช่นเดียวกับเขา ส่วน
อีกคนหนึ่งก็คือจอมดาบ ผู้นำแห่งสำนักหกดาบอรหันต์ซึ่งมากด้วยเล่ห์เพทุบาย
และถึงแม้ขอนยออุณจะเข้าขัดขวางแผนการของสำนักหกดาบอรหันต์มาแล้ว
หลายต่อหลายครั้ง ทว่าประมุขพรรคมารอย่างเขากลับยังไม่เคยพบตัวจริงของ
จอมดาบเลยสักครั้ง ศึกเขาขงไปนี้จึงอาจเป็นโอกาสแรก และควรเป็นโอกาส
สุดท้าย การต่อสู้ระหว่างผู้ดูดซับพลังจิตของสัตว์เทพควรจบสิ้นลงที่นี่ เพื่อยุติ
ความวุ่นวายภายในยุทธภพลงเสียที

ซึ่งไม่ว่าผลลัพธ์ของศึกนี้จะออกมาเป็นอย่างไร ก็ขอให้ทุกท่านโปรดรู้ไว้ว่า
เรื่องราวของ 'เทพमार' ยังไม่จบสิ้นลงเพียงเท่านี้ ทว่าจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น
ก็ยากจะบอกกล่าวในยามนี้ เพราะ 'อนาคต' นั้นช่างยากจะคาดเดา

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรงวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/
ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกล้ำ

แบ่งเป็น ระดับลึกล้ำขั้นต้น/ระดับลึกล้ำขั้นกลาง/
ระดับลึกล้ำขั้นสูง/ระดับลึกล้ำขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

ข้าขอแบกรับความเกลียดชังทั้งหมดเอาไว้
เจ้าจงไปพบกับสหายเก่าในโลกเถิด
อีกไม่นานข้าจะตามไป
ถึงตอนนั้นเราก็จะได้ดื่มกันอีกครั้งเหมือนเมื่อก่อน

บทที่ 97

ผู้ถูกกักขังในเขาวงกต (1)

ณ ค่ายของแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะซึ่งโอบล้อมด้วยภูเขา
สามด้าน

หลังจากการต่อสู้ผ่านพ้นไปที่แห่งนี้ก็เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด
และซากศพมากมาย ในศึกครั้งนี้แค่ผู้เสียชีวิตก็มีเกินกว่าสองพัน
แปดร้อยคน ซึ่งนอกเหนือจากขุนพล ผู้นำระดับสูงคนอื่นๆ ต่างก็ตาย
กลายเป็นศพนอนอยู่บนพื้น

"ฮือ...ฮือ..."

หญิงสาวคนหนึ่งน้ำตานองหน้าเมื่อเห็นศพของชาวพรคธรรมะ
นางร้องไห้อย่างหนักจนดวงตาบวมและแดงก่ำ นางผู้เลอโฉมคนนี้คือ
เซ็กัลโชฮึผู้เป็นกุนซือที่สองแห่งแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะ

"ข้าขอโทษ ข้าขอโทษจริงๆ"

นางมองศพเหล่านั้นพลางพึมพำเข้าไปเข้ามา เป็นธรรมดาที่นาง
จะเสียใจกับการตายของพวกพ้องในแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะ แต่
เหตุใดนางถึงเอาแต่ขอโทษเช่นนั้น

คนสองคนกำลังมองนางจากเนินเขา คนหนึ่งเป็นผู้เฒ่าเคราขาวสั้น

เขาคืออดีตประมุขพรรคมารซอนอินจี ส่วนชายหนุ่มผมยาวผู้มอง
บทสรุปของการสู้รบด้วยสายตาเย็นชาอยู่ข้างๆ คือประมุขพรรคมาร
คนปัจจุบันซอนยอฮุน

"ขอใบ้ที่ทำตามความประสงค์ของข้า"

ซอนอินจีพูดขึ้นขณะมองชาวพรรคธรรมะที่กำลังถอนทัพลงจาก
ภูเขาอย่างหมดหนทางสู้ พวกเขาคือชาวพรรคธรรมะที่รอดชีวิตจาก
สงครามครั้งนี้ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพระวัดเล่าหลิน

"น้องเลือดกว่าที่คิดไว้เสียอีก ต่อให้จนมุมแค่ไหน แต่ก็ไม่มีจอมยุทธ์
คนไหนยอมเสียศักดิ์ศรีหรอก"

ซอนอินจีมองศพรอบตัวอย่างเศร้าใจ มันเป็นศพของชาวพรรคธรรมะ
กว่าหกร้อยคนที่ดิ้อวันไม่ยอมกินไอศถพิษและพยายามขัดขืนจึงถึงแก่
ความตายในที่สุด ในจำนวนนั้นยังมีซองจินคยองพ่อบ้านเรือนชั้นนอก
ของสำนักมดงธรรมะที่ระเบิดความโกรธจนถึงที่สุด

ในบรรดาชาวพรรคธรรมะที่ยอมจำนนเพื่อรักษาชีวิตของตัวเอง
เอาไว้ มีหลายคนยอมเสียศักดิ์ศรีเพื่อญาติพี่น้องที่อยู่ข้างหลัง พวกเขา
ยอมถูกลงโทษด้วยการกินไอศถพิษเพราะไม่อยากให้ญาติพี่น้องตกเป็น
เป้าหมายไปด้วย

"พวกเขาเป็นคนเลือกเองขอรับ"

สำหรับซอนยอฮุน เขาไม่มีเหตุผลให้ปล่อยตัวพวกคนที่ไม่ยอม
กินไอศถพิษ ตอนแรกที่ได้รู้ว่าพวกแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะวางแผน
ให้ตนกับเทพสงครามสู้กันเอง เขาก็ตั้งใจจะทำลายล้างกองทัพของ
แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะให้สิ้นซากไปทั้งหมด แต่ก็ต้องเปลี่ยนแผน
เพราะการคัดค้านของคนสองคน

สองวันก่อน

เซกัลโซฮีมายังเพ็งพักของเหล่าผู้อาวุโสและผู้นำของพรรคมาร
นางคุกเข่าอ่อนน้อมน้ำตาคลอเบ้าเพื่อขอให้ไว้ชีวิตชาวพรรคธรรมะ
หากซอนยออุณเป็นคนของพรรคธรรมะ เขาคงยอมเพื่อลดการสูญเสียชีวิต
โดยใช่เหตุ แต่เขาเป็นคนของพรรคมาร ดังนั้นจึงไม่มีทางเมตตาศัตรู
อย่างแน่นอน

'มันไม่ใช่ธุระกงการอะไรสำหรับเซलयอย่างท่าน ออกไป'

แม้ซอนยออุณจะออกปากได้ แต่นางก็ไม่ละความพยายาม ยังคง
หมอบลงกับพื้นแล้วพูดว่า

'ข้ารู้ว่าท่านโกรธมาก แต่พวกเขาส่วนใหญ่ออกบรรตามคำสั่งของ
เหล่าผู้นำ หากใช้ความประสงค์ของตัวเองแต่อย่างใด'

เมื่อได้ยินนางกล่าวเช่นนั้น ผู้อาวุโสหกมงกุฎได้กลับรวากับว่ามัน
เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น

'ท่านประมุขใจดีขนาดไหนแล้วที่ปล่อยให้เซलयอย่างเจ้าเดินไป
เดินมาตามใจชอบ ข้าว่าเจ้าลืมสถานะของตัวเองไปนะถึงได้ออกมา
ยุ่งุ่นวายเช่นนี้ เฮ้ย รีบจับนางไปซะ'

เมื่อเห็นว่าคนของพรรคมารจะเข้ามาจับกุม นางก็รีบตะโกน
ขึ้นมาทันที

'ได้โปรด! ช่วยฟังข้าก่อน! หากท่านประมุขมีเมตตา อย่างน้อย
ก็ขอแค่ทำให้พวกเขาแตกแยกกันและบีบบังคับยอมจำนนเพื่อให้ไม่ต้อง
ฆ่าแกงกันก็ได้เจ้าคะ'

ซอนยออุณตาเป็นประกายเมื่อได้ยินเซกัลโซฮีพูดเช่นนั้น ไม่น่าเชื่อ
ว่านางจะออกอุบายให้พรรคมาร

'ข้าจะไม่ขอให้ไว้ชีวิตทุกคน แต่ได้โปรดไว้ชีวิตคนที่ยอมจำนน
แต่โดยดีด้วยเถิดเจ้าคะ ข้ายอมเสี่ยงตายเพื่อมาอ่อนน้อมท่านประมุขซอน
เลยนะเจ้าคะ'

นางเฝ้าดูซอนยอฮุนมานานแล้วจึงรู้ว่าเขาไม่มีทางเมตตาศัตรู
แน่นอน ดังนั้นนางจึงพยายามลดการสูญเสียให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
'บีบให้พวกเขายอมจำนนรี'

แม้จะไม่ค่อยน่าพอใจเท่าไร แต่ก็น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ซอนยอฮุน
จึงสั่งให้หยุดการจับกุมเพื่อลองฟังข้อเสนอของนาง ด้วยเหตุนี้เซ็กัลโชฮี
จึงอธิบายแผนสร้างความแตกแยกระหว่างผู้นำกับนักรบของแนวร่วม
ยุทธภพพรครดรรมะ เหล่าผู้นำของพรครดรรมะในเพิงพักต่างประหลาดใจ
เมื่อได้ยินแผนการของนาง เพราะหากเป็นไปตามที่นางพูด ภายใน
กองทัพของแนวร่วมยุทธภพพรครดรรมะย่อมต้องเกิดความแตกแยก
อย่างแน่นอน เรียกได้ว่าเป็นข้อเสนอที่ไม่เลวเลยทีเดียว

ทว่า...

'แผนของท่านน่าสนใจดี แต่ถึงอย่างนั้นคนของพรครดรรมะที่
ยอมแพ้และรอดชีวิตก็อาจจะกลายเป็นเลี้ยนหนามในอนาคตได้'

ซอนยอฮุนปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย เขาคิดว่าสุดท้ายพวกที่รอดตาย
ก็จะลืมเรื่องที่เกิดขึ้นและคิดล้างแค้นในภายหลัง ซึ่งเขาไม่มีทาง
ปล่อยให้เกิดปัญหาอย่างนั้นแน่นอน

'ทะ...ท่านประมุขซอน!'

'พาตัวออกไป!'

เซ็กัลโชฮีที่มาขอรับรองวงวนด้วยความหวังกลับต้องผิดหวังและ
ถูกลากออกไปนอกเพิงพัก ทว่าในตอนนั้นเองบุคคลที่คาดไม่ถึงก็ได้
ขอรับรองให้ทบทวนแผนการของนาง เขาคืออดีตประมุขพรครดรรมะซอนอินจี
เขาออกไปพบกับซอนยอฮุนเป็นการส่วนตัวที่นอกเพิงพัก

'ข้าอยากให้ผู้ทบทวนแผนการของแม่นางเซ็กัลโชฮีคนนั้น'

'แต่ข้าให้อีกโอกาสแนวร่วมยุทธภพพรครดรรมะไม่รู้กี่ครั้งแล้วนะ
ขอรับ ไม่มีประโยชน์ที่จะเห็นใจพวกเขาอีก'

ไม่ว่าซอนอินจีผู้เป็นปู่จะคิดเห็นอย่างไร มันก็ไม่คุ้มที่จะคิด ทบทวนเรื่องนั้นอยู่ดี เพราะมีศัตรูตัวฉกาจอย่างสำนักหกดาบอรหันต์ ซอนยออุณจีให้ออกาสแนวร่วมยุทธภพพรกระดุมะมาตลอดแม้จะถูกแทงข้างหลังหลายต่อหลายครั้งก็ตาม มาถึงตอนนี้เมื่อเขามีพลังอำนาจมากพอ แนวร่วมยุทธภพพรกระดุมะก็ไม่มีคามหมายอะไรแล้ว อีกทั้งการที่คนพวกนั้นมาตั้งค่ายพร้อมกำลังพลมากมายมหาศาลที่เขาจะไปก็เพื่อจ้องทำลายล้างตนกับกองกำลังพรกระดุมะตั้งแต่แรก

'ข้าเข้าใจเจ้า แต่บางคนก็ไม่ได้ตั้งใจจะมาเหมือนที่แม่นางเซ็กัลโชฮีพูด แล้วอีกอย่าง...'

ซอนอินจีเป็นห้วงพระวัดเส้าหลินที่อยู่ในกองทัพ เขาไม่ยอมให้สังหารพระเหล่านั้เพราะนึกถึงพระญูจุง อดีตเจ้าอาวาสวัดเส้าหลินผู้เป็นสหายสนิทของตน แต่สุดท้ายอำนาจการตัดสินใจทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับประมุขพรกระดุมะคนปัจจุบันอย่างซอนยออุณ เมื่อเห็นว่าซอนยออุณคงไม่ยอมง่าย ๆ เขาจึงเปลี่ยนวิธี

'ข้ามีอะไรอยากจะทำบอก เจ้าต้องการให้ยุทธภพเป็นหนึ่งเดียวกันหรือไม่'

'...'

เมื่อซอนยออุณตอบรับด้วยความเงิบ ซอนอินจีจึงพูดต่อ

'ข้าอยากบอกว่าการฆ่าศัตรูให้หมดไม่ใช่เรื่องดีเสมอไปหรอก หากเจ้าคิดจะใช้พลังอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง ต่อไปก็จะมีปัญหาตามมาเรื่อยๆ'

ซอนอินจีพูดถูกไม่ว่าจะเป็นพรกระดุมะ พรกระดุมะ หรือพรกระดุมะผู้นำที่ดีควรตัดสินใจอย่างเป็นธรรม

'การฆ่าศัตรูทั้งหมดไม่อาจทำให้ผู้คนกลายเป็นหนึ่งเดียวกันได้ แต่การทำให้ยอมจำนนและปกครองนั้นต่างหากคือการเป็นหนึ่งเดียว

ที่แท้จริง'

ซอนยออุณพยักหน้ารับอย่างใจเย็น เขาเข้าใจว่าซอนอินจีหมายถึงอะไร เพราะเขาเองก็ไม่ได้อยากจะฆ่าศัตรูอย่างโหดเหี้ยมและไร้ปราณีเหมือนกัน เขาเพียงแต่คิดว่าตนให้ออกาสหลายหนแล้ว แต่ก็ยังโดนหักหลัง พวกนั้นจึงต้องได้รับผลตอบแทนอย่างสาสม

แต่การที่ซอนอินจียกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดนั้น...

หรือเป็นเพราะท่านปู่สนิทกับพระภู่จุงที่เป็นสหายในอินจื่อหลิน

ซอนอินจื่ออาจจะอยากไว้ชีวิตพวกพระวัดเส้าหลินก็ได้ แต่หากไว้ชีวิตพระวัดเส้าหลินแล้วฆ่าคนที่เหลือ พระวัดเส้าหลินคงมองหน้าคนในแนวร่วมยุทธภพพรตธรรมะด้วยกันไม่ติดแน่ๆ ซอนอินจีเลยแนะนำให้เลือกทำตามแผนของเซ็กัลโซอี

'เฮ้อ...ก็ได้ขอรับ ในเมื่อท่านปู่ขอร้อง ข้าก็จะปราณีพวกเขา'

ซอนยออุณอ่านใจของปู่ออก จึงตัดสินใจยอมทำตามแผนการนั้นเพื่อรักษาหน้าของผู้เป็นปู่

'ขอบใจนะ'

'แต่ต้องเพิ่มอีกอย่างเข้าไปในแผนการของนางนะขอรับ'

นั่นคือการลงโทษโดยใช้โอสถพิษ เดิมทีแผนการของเซ็กัลโซอีคือให้ส่งคนที่ยอมจำนนกลับไป แต่ซอนยออุณไม่ได้ใจดีขนาดนั้น เขาจึงมอบบทลงโทษเพื่อให้พวกยอมจำนนไม่คิดเล่นลูกไม้ในภายหลัง อีกทั้งยังเป็นการเตือนแนวร่วมยุทธภพพรตธรรมะรูปแบบหนึ่งอีกด้วย หากชาวพรตธรรมะกว่าสองพันคนที่รอดชีวิตกินโอสถพิษเข้าไปก็คงไม่กล้าคิดฝันที่จะล้างแค้นภายในเร็ววันอย่างแน่นอน

ผ่านมาหนึ่งชั่วยาม ค่ายของแนวร่วมยุทธภพพรตธรรมะถูกเก็บกวาดไปประมาณหนึ่งแล้ว ศพถูกนำไปกองและเผาในที่เดียวกัน

ซึ่งคงจะใช้เวลาไม่นานนัก

"จากนี้เราจะมุ่งหน้าขึ้นเขาฉางไปใช่ไหม"

ซอนยออุณพยกหน้าตอบคำถามของซอนอินจี หลังจากจัดการพวกแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะที่คิดจะฉวยเอาประโยชน์จากการทะเลาะกันของคนอื่น ตอนนั้นก็ถึงเวลามุ่งหน้าไปยังเขาฉางไป พวกเขาต้องครอบครองจุดกำเนิดพลังของเสื้อขาววายุให้ได้ก่อนสำนักหกดาบอรหันต์

ฝั่งตะวันออกของมณฑลซานซี

ฮวังฮอลผู้พันผ้าพันแผลทั้งตัวและชายสวมหมวกสานไม้ไผ่กำลังควมม้ามุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เดิมทีพวกเขาคิดจะอยู่ที่เขาฉางไปเพื่อหลอกล่อให้พรคมารกับแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะมาปะทะกันเร็วๆ แต่ด้วยเหตุผลบางประการทำให้พวกเขาต้องรีบออกมาเช่นนี้

"ให้ตายเถอะ 'ไอ้พวกแนวร่วมยุทธภพ!'"

เป็นเพราะได้ข่าวว่าแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะไม่ได้มาที่เขาฉางไปเพียงแห่งเดียว แต่ยังมุ่งหน้าไปยังเขาหวงซานในหังโจว ซึ่งเป็นฐานที่มั่นของพวกเขาด้วย พวกเขาไม่ได้ทิ้งกำลังพลฝีมือดีไว้ที่นั่นเลย มีเพียงสาวกจำนวนสี่พันกว่าคนและผู้ทำชิงตำแหน่งเจ้าสำนักในอนาคต หากแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะเปิดฉากโจมตีทั่วไปก็คงไม่ต้องสนใจ แต่คราวนี้อีกฝ่ายขนกำลังพลมาถึงกว่าสองหมื่นคน เห็นได้ชัดว่าแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะคิดจะเปิดศึกเต็มกำลัง

"ไอ้พวกเวรนี้!"

ไม่รู้ว่พวกเขาหันหาตำแหน่งฐานที่มั่นของพวกเขาได้อย่างไร แต่เรื่องนี้ไม่อาจนิ่งนอนใจ การครอบครองจุดกำเนิดพลังของเสื้อขาววายุ

ลำพังตั้งแต่สี่วันก่อนแล้ว"

"ปะ...ไปคนเดียวหรือขอรับ"

พลองคิดดูก็ไม่มีใครชอบแยกตัวออกไปลำพังเหมือนจอมดาบ
อีกแล้ว ดูเหมือนจอมดาบจะไปยังฐานที่มั่นคนเดียวจริงๆ

"แล้วพวกท่านมาที่นี่ด้วยเหตุอันใด ในเมื่อก็ทราบข่าวแล้วว่า
ฐานที่มั่นกำลังตกอยู่ในอันตราย..."

"हींๆ พวกเราได้รับคำสั่งจากท่านจอมดาบให้มาหาเขาข้างป่ะ"

"ท่านจอมดาบให้มาหาเขาข้างไปหรือขอรับ"

ฮวังฮอลอดสับสนไม่ได้ เขารู้ว่าจอมดาบมีพลังยุทธ์สูงส่งราวกับเทพ
แต่การเคลื่อนไหวของแนวร่วมยุทธภพพรศกษณ์ครั้งนี้ไม่ใช่เล่นๆ
อย่างไรก็ไม่ควรประมาทกำลังพลกว่าสองหมื่นคนเป็นอันขาด ชายชรา
ผู้คาดฝ่าปิดตาสีทองเห็นท่าที่กังวลของฮวังฮอลก็หัวเราะออกมาแล้ว
พูดขึ้นว่า

"อย่ากังวลเกินไปเลย ท่านฮวังฮอล ท่านจอมดาบบอกว่าจะกลับมา
ร่วมทัพกับพวกเราเร็วๆ นี้ ดังนั้นเราควรทำตามคำสั่งจะดีกว่า"

ในเวลาเดียวกัน

เกิดการสู้รบอย่างดุเดือดที่เขาวงซานในเมืองหังโจว มณฑลเจ้อเจียง
นักรบของแนวร่วมยุทธภพพรศกษณ์กว่าสองหมื่นคนที่เทียบได้กับ
กำลังพลของแคว้นหนึ่งกำลังโอบล้อมฐานที่มั่นและเปิดศึกเต็มกำลัง
กับสำนักหกดาบอรหันต์

การสู้รบดำเนินไปเกือบครึ่งวัน สำนักหกดาบอรหันต์ที่เปลี่ยน
เขาวงซานเป็นหนึ่งในจุดยุทธศาสตร์สำคัญของตัวเองกำลังต้านทาน
อย่างสุดฝีมือ แต่เพราะฝ่ายตรงข้ามมีกำลังคนเหนือกว่า แม้นักรบ
สำนักหกดาบอรหันต์จะมีฝีมือเหนือกว่านักรบของแนวร่วมยุทธภพ

พรรคธรรมะก็ยังคงบาดเจ็บล้มตายไปหลายร้อยคน

"กดดันต่อไป!"

"ไม่ต้องประหยัลดลูกธนู ใส่กำลังภายในแล้วจึงออกไปเลย!"

เจ้าสำนักแต่ละคนต่างตะโกนเสียงดังเพื่อปลุกเร้าคนของตนตามข้อมูลของแม็กวี่จิง เห็นได้ชัดว่าไม่มีนักรบฝีมือดีอยู่ในฐานที่มั่นของสำนักหกดาบอรหันต์เลย แม้แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะจะเคยเสียท่าตอนถูกยึดมณฑลอานฮุย แต่หากพวกเขารุกหนักต่อไปเรื่อยๆ ก็อาจยึดฐานที่มั่นแห่งนี้ได้ภายในคืนนี้

"อย่า!"

จ๊ับ!

อิมกผู้นำแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะที่รับผิดชอบกำลังนักรบส่วนกลางใช้ปรารถนาเคลื่อนดาบโจมตีใส่มือธนูของสำนักหกดาบอรหันต์ที่กำลังยิงธนูมาจากหน้าผาของเขาวงซาน แต่เขาค้นเดี๋ยวกก็ทำให้พวกนั้นถึงแก่ความตายไปมากกว่าห้าสิบคนแล้ว

"สุดยอดไปเลยนะขอรับท่านผู้นำ พวกมันเปลี่ยนภูเขาลูกให้เป็นบ่อมปรการ"

ฟงของอุณเจ้าสำนักฮว่าซานที่รับผิดชอบกำลังนักรบส่วนกลางเหมือนกันยังคงรู้สึกตกตะลึง ขณะพยายามบุกเข้าเขาวงซาน ผังแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะต้องบาดเจ็บล้มตายไปเป็นพันคน เพราะค่ายกลและกับดักที่วางเอาไว้

"แต่มันคงจะทนได้ไม่นานขอรับ"

เหล่านักรบของตระกูลเซ็กกำลังแก้ค่ายกลที่ปิดกั้นทางเข้าฐานที่มั่นอย่างเร่งรีบ โดยคาดกันว่าภายในสองชั่วโมงก็น่าจะสำเร็จ

ต้องยึดฐานที่มั่นของสำนักหกดาบอรหันต์ให้ได้ภายในคืนนี้จะได้ดักซุ่มโจมตีพวกมันได้

หากทุกคนทำสำเร็จตามแผนของยูบอมรยอ นอกจากจะจัดการ
สำนักหกดาบอรหันต์ได้แล้ว พวกเขาก็คงจะจัดการเทพमारแห่ง
พรหมมาได้ภายในสิบห้าวันอีกด้วย และนี่คือเหตุผลที่ต้องยกทัพ
มาเต็มกำลัง แต่หากครั้งนี้พวกเขาทำไม่สำเร็จ แนวร่วมยุทธภพ
พรหมจะจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากอย่างแน่นอน

"นักรบทั้งหลาย! เราจะชนะสงครามครั้งนี้เพื่อวางรากฐานแห่ง
ความถูกต้องยุติธรรมสืบไป!"

"เฮๆๆ!!!"

นักรบของแนวร่วมยุทธภพพรหมจะต่างโห่ร้องอย่างอีกึก
เมื่อได้ยินเสียงตะโกนปลุกขวัญของอิมก เพราะทุกคนต่างรู้ถึงความสำคัญ
ของสงครามครั้งนี้เป็นอย่างดี จึงต้องพยายามอย่างเต็มกำลังเพื่อ
ทำลายแนวป้องกันให้ได้

ฉับ!

"เฮือก!"

นักรบระดับหัวหน้ากองพากันตายเพราะลูกธนูที่หุ้มด้วยปราดล้าลึก
แม้จะกำจัดเหล่านักรบไปได้ส่วนหนึ่ง แต่ก็ยังมียอดฝีมือระดับเลิศล้ำ
เข้ามาสมทบอีก ดังนั้นจึงยังประมาทไม่ได้

นั่นไง

เมื่อเห็นพลธนูของอีกฝ่าย อิมกก็ร้ายปราดเคลื่อนดาบทันที

"เจ้าคงเป็นผู้นำของแนวร่วมยุทธภพพรหมละสินะ"

เฮือก!

อิมกตกใจเมื่อได้ยินเสียงนั้น เมื่อจู่ๆ ก็มีชายนิรนามสวมหมวก
สานไม้ไผ่มายืนตรงหน้าเขา

มาตั้งแต่เมื่อไร

แม้จะจดจ่อสมาธิอยู่กับการต่อสู้ แต่เขาก็ไม่ได้ลดความระแวด

ระวังลง ทว่าอิมกกลับแทบไม่รู้ตัวเลยว่าชายคนนี้เข้ามาใกล้ ทั้งที่เขาเป็นถึงหนึ่งในห้ายอดฝีมือแห่งยุทธภพ

"เจ้าเป็นใคร"

ซึ้ง!

ฟงซงฮงแห่งสำนักฮว่าซานที่อยู่ข้างๆ พลันตกใจและยกกระบี่ขึ้นไปยังชายสวมหมวกसानไม้ไผ่คนนั้น เมื่อครู่เขามองไปข้างหน้าอยู่ตลอดเวลาแท้ๆ แต่กลับไม่เห็นเลยว่าอีกฝ่ายมาตั้งแต่เมื่อไร

"ไม่ได้เจอคนซี้กระบี่ใส่ข้าใกล้ๆ มานานแล้ว"

พูดจบชายสวมหมวกसानไม้ไผ่ก็ยกมือฟันเบาๆ ทันใดนั้นพลังมหาศาลก็เกิดขึ้น

ตูว! ตูม!

"ฮ้าก!"

"หา!?"

ทิศทางที่ชายสวมหมวกसानไม้ไผ่เหวี่ยงมือไปถูกตัดขาดเป็นเส้นตรงอย่างน่าทึ่ง พื้นที่บริเวณนั้นถูกเผาทำลายจนมอดไหม้หลายสิบจั้ง เหล่านักรบของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะที่อยู่ในทิศทางนั้นต่างตัวขาดครึ่งราวกับถูกดาบขนาดมหึมาที่มองไม่เห็นฟันใส่ ไม่เว้นแม้แต่ฟงซงฮง

แกรก!

ร่างของฟงซงฮงที่ยืนอยู่ตรงหน้าขาดออกเป็นสองส่วน และล้มลงพันไปโดยไม่ทันได้กรีดร้องด้วยซ้ำ

"ท่านขุนพลฟง!!!"

ชายผู้นี้เป็นยอดฝีมือผู้นำครันคร้ามเกินจินตนาการ หากมองไม่ผิดการฟันเมื่อครู่จะต้องเป็นอานุภาพของดาบไร้ร่างอย่างแน่นอน อิมกจึงมองชายตรงหน้าด้วยดวงตาสันไหวพลงถามว่า

"พะ...ท่านคือใคร"

"ข้าคือคนที่อยู่เหนือนักดาบทั้งมวล"

!!!

ชายนิรนามคนนี่คือจอมดาบ ผู้นำของสำนักหกดาบอรหันต์
นั่นเอง

บทที่ 97 ผู้ถูกกักขังในเขาวงกต (2)

กำลังพลของกลุ่มหกกะปิแห่งพรรคมารรวมถึงชาววังน้ำแข็ง ทะเลเหนือเกือบหกร้อยคนกำลังมุ่งหน้าลงใต้ โดยมีขนอยอุณชีม้า อยู่หน้าสุดด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนปกติ แต่สีหน้าของอดีตประมุข ขอนอินจีกลับดูหมองหม่น นั่นเป็นเพราะเรื่องราวที่ได้ยินจากหนึ่งใน สิบลักษณ์เจ้าหลินอย่างพระอุซุนในค่ายก่อนออกเดินทางไปยังเขาวงกตไป ซึ่งพระอุซุนคืออินจีหลินเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในวัดเจ้าหลิน เพื่อ ตอบแทนความเมตตาของขอนอินจีที่ช่วยให้พระวัดเจ้าหลินรอดชีวิต เขาจึงเล่าเรื่องของชายสวมหมวกสานไม้ไผ่ที่แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ พบเจอตอนไปเขาวงกตไป ซึ่งคาดว่าจะเป็นเทพสงครามอาภี

'จัดการพวกขุนพลภายในชั่วพริบตาเดียวโดยไม่ต้องใช้เพลงยุทธ์
จันรี'

เรื่องนี้จัดว่าน่าเหลือเชื่อ ขนาดขอนอินจีผู้เป็นหนึ่งในห้ายอดฝีมือ แห่งยุทธภพรุ่นก่อนก็ยังต้องประหลาดอย่างน้อยสองถึงสามเพลงยุทธ์ จึงจะเอาชนะยอดฝีมือระดับแปดสภาพได้ และเขายังอดประหลาดใจ ไม่ได้เมื่อได้ยินว่าเหล่ายอดฝีมือระดับแปดสภาพต้องเสียท่าเพราะ

ลูกเตะและหมัดเบาๆ ทั้งที่ตั้งค่ายกลห้องนภาดารารเหนืออยู่

ฝีมือขนาดนั้นคงไม่ใช่แค่ห้ายอดฝีมือแล้วละ

ต้องเรียกว่ายอดฝีมือหนึ่งในได้ห้าถึงจะถูก เพราะความผันสูงสุดของจอมยุทธ์ทุกคนคือการใช้พลังให้น้อยที่สุดแต่สามารถแสดงอำนาจได้สูงสุดนั่นเอง ดูจากพลังยุทธ์ของเทพสงครามแล้ว เขาอาจอยู่ในระดับสูงสุดของยอดฝีมือเลยก็เป็นได้ ขอนอินจีมองขอนยออุณผู้เป็นหลานชายของตนที่กำลังขี้อายอยู่ข้างๆ

หลานชายข้าก็มีพลังยุทธ์ที่น่าครั่นคร้ามเหมือนกัน...เป็นไปได้
อย่างไร

เขาเคยเห็นพลังยุทธ์ของขอนยออุณด้วยตาตัวเองในศึกครั้งนี้แล้ว การร่ายปราณเคลื่อนสรรพาวุธล้ำลึกวินาศด้วยกระบี่น้ำแข็งกว่าสองร้อยเล่มนั้นช่างคู่ควรกับฉายาเทพมารที่ได้รับมาจริงๆ แต่ถึงกระนั้น ขอนอินจีก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนถึงยังกังวลอยู่ลึกๆ บางทีอาจจะเป็นเพราะพลังยุทธ์นั้นกล้าแกร่งเกินไปก็ได้

'อมิตาภพุทธ ระวังนะขอรับท่านซอน แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ มองว่าเทพมารผู้เป็นประมุขพรรคมารคนปัจจุบันไม่ใช่เล่นๆ ก็เลยจะล่อให้ไปสู้กับเทพสงครามอาเกี'

พระอุซุนเตือนอยู่ตลอด

'ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ มันก็ติดอยู่ที่จะให้ปีศาจอย่างท่านประมุขซอนไปสู้กับเทพสงครามจนพิณาศย่อยยับ แต่ในฐานะสหายร่วมอินจื่อหลิน ข้าก็ไม่อยากให้เกิดการต่อสู้ที่โหดเหี้ยมเช่นนั้น อมิตาภพุทธ'

พระอุซุนเองก็เคยเห็นพลังยุทธ์ของขอนยออุณด้วยตาตัวเองมาแล้ว การที่เขาเตือนเช่นนั้นหมายความว่าเทพสงครามอาเกีก็อันตรายเช่นกัน

ฟังเรื่องนี้แล้วไม่รู้สีกกลัวเลยรี

หลังจากได้ฟังคำเตือนของพระอุซุนที่ซ่อนอินจีเล่าให้ฟัง ซอนยออุนกลับไร้ซึ่งความตื่นกลัวใดๆ ไม่รู้ว่าซอนยออุนพยายามจะไม่กังวลหรือไม่กลัวเทพสงครามกันแน่ แต่ก่อนจะจากไป พระอุซุนยังพูดอีกเรื่องหนึ่ง

'คือ...มันอาจจะไม่ใช่ก็ได้ แต่ดูเหมือนเทพสงครามอาภียาพยายามปกป้องพวกเราขอรับ'

'ปกป้อง?'

เมื่อครู้อย่างบอกว่าจะจัดการอยู่หยกๆ แต่นี่หมายความว่าอย่างไร

'ข้าอาจคิดไปเอง แต่ดูเหมือนเขากำลังเตือนให้เราไม่เข้าไปเจออะไรบางอย่างมากกว่าขัดขวางไม่ให้เราเข้าไปในเขาฉางไปราวกับคอยห้ามผู้คนไม่ให้เข้าไปใกล้ที่มีสัตว์ป่าดุร้าย'

ความจริงแล้วขณะถอยทัพนักรบหลายคนของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะก็สัมผัสได้ถึงพลังอาฆาตมาดร้ายชวนขนลุกขนพอง ซึ่งส่วนใหญ่คิดว่าเป็นพลังจากตัวเทพสงครามอาภียา แต่พระอุซุนคิดว่าพลังอันแรงกล้านั้นมาจากบนเขา

แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ตามที่พระอุซุนบอก เทพสงครามคงจะขัดขวางไม่ให้เข้าไปในเขาฉางไปอย่างแน่นอน

เขาขัดขวางกองทัพร่วมห้าพันคนของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะได้ ดังนั้นกองกำลังพรรคมารที่มีกำลังพลแค่หนึ่งในสิบของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะคงจะไม่คณามีอย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องปะทะกับเทพสงครามเพื่อคว้าจุดกำเนิดพลังของเสื้อขาวอายุมาครอบครอง

"ฮะ!"

"เห็นเขาฉางไปแล้ว!"

หลังจากเคลื่อนพลมาได้สักพักนักรบที่อยู่ข้างหน้าก็ตะโกนขึ้นมา

พวกเขาเห็นยอดเขาขนาดใหญ่ที่โอบล้อมไปด้วยเทือกเขาฉางไปอยู่ลิบๆ ว่ากันว่าบนยอดเขาที่สูงเสียดฟ้ากว่าเก้าร้อยจั้งมีทะเลสาบศักดิ์สิทธิ์อยู่ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงปากทางเข้าเขาฉางไปกันแล้ว

"หลังจากนี้ข้าก็ไม้อรู้แล้ว..."

โมยงยูที่นำทางอยู่หน้าสุดพูดด้วยสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเข้าไปใกล้เขาฉางไปขนาดนี้ เมฆหมอกปกคลุมยอดเขาตลอดเวลาดูลึกลับน่าเกรงขามเหมือนอย่างที่เคยได้ยืมตามข่าวลือ

แย่นะ? ท่านบูก็กำชับอยู่เสมอว่าอย่าเข้าไป

เขาไม่คิดว่าเรื่องราวจะกลายเป็นเช่นนี้ และได้แต่หวังว่าตนจะกลับไปได้อย่างปลอดภัย

"หืม?"

ซอนยออุนส่งเสียงเบาๆ เมื่อเห็นเทือกเขาฉางไปตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า บรรยากาศน่าครั่นคร้ามที่แผ่ออกมาจากเขาฉางไปก็ช่วยยืนยันถึงความรู้สึกและความศักดิ์สิทธิ์ของมันได้ดี ที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการฝึกกำลังภายในเป็นอย่างยิ่ง

ยังไม่พบพลังพิเศษอะไร

แม้จะแผ่ปราณสัมผัสเป็นวงกว้างเพื่อตรวจสอบแล้ว แต่ก็ยังไม่พบพลังที่คาดว่าน่าจะเป็นเทพสงครามในบริเวณนี้ มีแต่พลังเล็กน้อยที่คาดว่าน่าจะเป็นสัตว์ป่าที่อาศัยในเขาสูงนี้เท่านั้น เดิมทีเป้าหมายของพวกเขาคือการตามล่าเสือขาววายุ แต่พอได้ยืมบ่อयरว่าเทพสงครามอาจกำลังปกป้องที่นี่ จึงต้องหันมาสนใจเรื่องนี้ก่อน

เข้าไปอีกหน่อย เดียวก็รู้

ตามที่ได้ยินมาหากเทพสงครามจะออกมาขัดขวางคนที่คิดจะขึ้นเขาฉางไป อย่างไรก็ต้องเกิดการปะทะกันอย่างแน่นอน ซอนยออุนพลันยกมือขึ้น ผู้อาวุโสหมกมุ่นจึงสั่งการคนอื่นๆ

"เดินหน้า!"

"ขอรับ!!!"

กองกำลังพรรคमारเริ่มเคลื่อนพลอีกครั้งไปตามเส้นทางบนเขาที่แคบลงเรื่อยๆ อดีตประมุขชนอนอินจันรู้สึกเป็นกังวล ทว่ากองกำลังส่วนใหญ่รวมถึงเหล่าหัวหน้ากลุ่มหกกะปิต่างก็เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและไร้ข้อกังขาใดๆ ในคำสั่งของชนอนยออุณ เนื่องจากพวกเขารู้จักชนอนยออุณมานานจึงมั่นใจว่าเทพสงครามหากไม่มีทางเอาชนะเทพमारและमारสวรค์รุ่นที่สองอย่างชนอนยออุณได้

ฮอบงที่กำลังขี่ม้าพลันเอ่ยกับโควังฮึลที่อยู่ข้างๆ อย่างสงสัย

"ลองคิดดูนะ เต้ามังกรมีหัวเหมือนมังกรและมีลำตัวเป็นกระดองเต่า ถ้าอย่างนั้นเสือขาวอายุก็ต้องเป็นเสือที่มีขนสีขาวนะสิ"

"อาจจะไม่ใช่ก็ได้"

ดูจากชื่อแล้วมันต้องเป็นเสืออย่างแน่นอน หากเป็นเสือทั่วไปที่พวกเขารู้จักก็ต้องมีลายกับขนสีเหลือง

"ฮึๆ มีคำว่าวายุในชื่อเช่นนี้ แสดงว่ามันต้องมีปีกด้วย..."

ฮึ!

!!!

ยังไม่ทันพูดจบประโยคฮอบงก็เบิกตาโพลงและหันไปมองอะไรบางอย่าง โควังฮึลเองก็รู้สึกประหลาดใจกับสัมผัสชวนขนลุกนั้นจึงรีบดึงสายบังเหียนขึ้นทันที ซึ่งอาการนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาสองคนเท่านั้น

ฮึๆ!

ม้าต่างยกขาหน้าขึ้นแล้วร้อง เมื่อเหล่านักรบข้างหน้าหยุดกะทันหัน ขบวนทัพที่ตามมาข้างหลังก็ชนกับแถวหน้าและต้องหยุดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ปัก!

นกที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ใบหญ้าพากันแตกกระเจิงและบินออกไป
ทุกสิ่งที่อยู่ในบริเวณนั้นสั่นไหวอย่างแปลกประหลาดราวกับทั่วทั้งป่า
กำลังหวาดกลัวบางอย่าง ทุกคนต่างรู้สึกได้ถึงพลังนี้

เหตุใดถึงน่ากลัวขนาดนี้

ว้าว!

พลังอาฆาตนั้นรุนแรงพอที่จะสร้างความตื่นเครียดให้ทุกคน
สำหรับคนที่มีความรู้หรืออ่อนด้อย พลังอาฆาตนี้อาจแปรเปลี่ยนเป็น
ความรู้สึกลัวจนแทบหายใจไม่ออก

คิดไว้แล้วว่ามันต้องออกมา

สมควรแล้วที่ถูกขนานนามว่าเทพผู้พิทักษ์เขาฉางไป

อยู่ในนั้นนะ

อดีตประมุขซอนอินจีทำหน้าที่เครียดพลางหันไปมองรอบๆ แต่ก็
ไม่พบคนปล่อยพลังอาฆาตอันแรงกล้านี้

แปลก

ซอนอินจีไม่เข้าใจว่าเหตุใดต้องปล่อยพลังอาฆาตชวนชนลุก
ออกมามากมายขนาดนี้ด้วย มันไม่ใช่เรื่องปกติที่จะทำกับคนที่ไม่เคย
เจอกันแม้แต่ครั้งเดียว แม้ตนจะเคยเป็นหนึ่งในห้าอดฝีมือแห่งยุทธภพ
มานานหลายสิบปี แต่พลังนี้กลับเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นเกินกว่า
จะรับมือไหว

"ยออุณ"

ซอนอินจีหันไปมองซอนยออุณผู้เป็นหลานชายของตน และพลัน
สังเกตเห็นอะไรแปลกๆ สีหน้าของซอนยออุณที่เคยนิ่งเฉยมาโดยตลอด
ก่อนหน้านี้กำลังเคร่งเครียด เขากำลังหรีดตามองบางอย่างอยู่

หรือจะกำลังกังวลอยู่

เขาเดาถูก ซอนยออุณกำลังสั่นสะท้านอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ตอนสู้กับเหล่าเจ้าสำนักกระต๊อบสูงของสำนักหกดาบอรหันต์เขาก็ยังไม่เครียดมากขนาดนี้ เจ้าของพลังอาฆาตนี้แตกต่างออกไปมาก พลังนี้เหมือนของสัตว์ป่าดุร้ายมากกว่าจะเป็นมนุษย์ คาคาเดาไม่ถูกเลยว่าเขาผู้นี้มีพลังยุทธ์ในระดับไหน

"มาแล้วขอรับ!"

"อะไรนะ"

ซอนอินจิมองตามสายตาของซอนยอฮุนไปอย่างประหลาดใจ ทันใดนั้นเสียงลอยแหวกอากาศก็ดังขึ้นมา

ซูว!

เป้าหมายของคนที่พุ่งมาด้วยความเร็วสูงราวกับลูกธนูผู้นั้นก็คือ...

มาทางข้าสินะ

คือซอนยอฮุนนั่นเอง ซอนยอฮุนยกมือขวาชูขึ้น ดาบมังกรขาวพลันพุ่งออกจากฝักสี่ขาวตรงเอวและลอยเข้าสู่มือของเขา ทันใดนั้นบางอย่างก็พุ่งเข้ามาปะทะอย่างแรง

ฟ้าว! เคี้ยง!

ลมพายุจากปราณอันรุนแรงบังเกิดขึ้นพร้อมเสียงปะทะกันของอาวุธ ผู้คนที่อยู่โดยรอบต่างกระเด็นไปข้างหลังทันใด

"เหวอ!"

"พะ...พลังอะไรกันเนี่ย"

แม้ยอดฝีมือระดับลี้กล้ำอย่างผู้อาวุธใหญ่ทันทูซอน องครักษ์ใหญ่ มาราคยอม รวมถึงอดีตประมุขซอนอินจีจะต้านทานได้ แต่พลังนั้นก็ยิ่งผลักดันพวกเขาออกไปเกินกว่าสิบก้าว

ซอนยอฮุนมองชายผู้กำลังปะทะกับดาบมังกรขาวของตน อีกฝ่ายเป็นชายวัยสามสิบต้นๆ สวมชุดสีดำ ดวงตาเป็นประกาย และใช้อาวุธที่ดูแปลกตา

ดาบอะไรเนี่ย

มันมีลักษณะแตกต่างจากดาบที่ใช้กันทั่วไปในยุทธภพจางหยวน แม้จะบางจนดูเหมือนกระบี่ แต่ดูจากด้านคมที่มีเพียงด้านเดียว อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นดาบแน่นอน

พลังไม่ธรรมดา

ซอนยออุณไม่ได้พบเจอผู้มีพลังแข็งแกร่งเช่นนี้มานานแล้ว เขาพัฒนาตนเองจนมาถึงขีดจำกัดของมนุษย์ทั้งกำลังภายในและภายนอกแล้ว แต่ไม่น่าเชื่อว่าชายนิรนามคนนี้จะมีความสามารถพอๆ กับเขา

"โอ้"

ไม่ใช่ซอนยออุณคนเดียวที่ประหลาดใจ ชายชุดดำเองก็มองเขาตาเป็นประกายและพูดออกมาเหมือนกำลังตื่นเต้น

"ข้าโชคดียิ่งจริงๆ ที่มาถึงก่อนเจ้านั้น"

ซอนยออุณขมวดคิ้วเพราะไม่เข้าใจในสิ่งที่ชายคนนั้นพูด ดูเหมือนมันไม่ใช่ภาษาจางหยวน

นาโน

เสียงนาโนดังขึ้นมาในหัวตามการเรียกของซอนยออุณ

[มีภาษาถิ่นผสมอยู่เยอะมาก แต่ชัดเจนว่าเป็นภาษาเกาหลี]

ภาษาเกาหลี?

[เป็นภาษาของกลุ่มคนที่ตั้งรกรากอยู่ในคาบสมุทรทางด้านตะวันออกของแผ่นดินจางหยวน]

ด้วยเหตุนี้ซอนยออุณจึงรีบให้นาโนถ่ายโอนภาษาที่เรียกว่าภาษาเกาหลีเข้ามาในหัว หลังจากรู้สึกแปลกปลาด ภาษาเกาหลีก็ถูกเพิ่มเข้ามาในหัวของเขาอีกหนึ่งภาษา ความสามารถในการถ่ายโอนสู่สมองมีประโยชน์อย่างยิ่งยวดก็ในเวลาเช่นนี้

"ต้องรีบฆ่าให้หมดก่อนที่เจ้านั้นจะมาถึง..."

"ท่านคือเทพสงครามอาگیر"

ชายสวมชุดสีดำดวงตาเป็นประกายทันทีเมื่อได้ยินภาษาที่
ซอนยออุณพุด
ซึ่ง!

เขาผลัดดาบออกเพื่อถอยห่างไปราวกับสนใจบางอย่าง จากนั้น
ก็พูดกับซอนยออุณด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง

"ท่านเป็นชาวโครยอ* รี"

"โครยอ?"

ดูเหมือนเขากำลังพูดถึงอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรทาง
ตะวันออก เมื่อซอนยออุณส่ายหน้า เขาก็พึมพำราวกับผิดหวัง

"ก็จริง ชาวโครยอไม่มีทางจะแอบย่องมาถึงทางเหนือเหมือน
พวกหนูได้หรอก"

เขาพูดคนเดียวโดยไม่ตอบคำถามของซอนยออุณ แต่ดูจากท่าทางแล้ว
เขาไม่น่าจะใช้เทพสงครามอาگیر ด้วยเหตุนี้ซอนยออุณจึงลองถามอีกครั้ง

"ท่านคือเทพสงครามอาگیرใช่ไหม ถ้าใช่พวกเราไม่ได้ต้องการ
มาสู้กับท่าน แต่ที่มาเราอาจไปแห่งนี่..."

ซอนยออุณพุดยังไม่ทันจบ ดาบยาวของชายชุดดำก็พุ่งเข้ามาจาก
ด้านขวาหมายจะตัดคอ หากซอนยออุณละสายตาก็คงต้องเสียทำให้
คมดาบนั่นอย่างแน่นอน

ซึ่ง!

"นอกจากเจ้านั้นแล้ว ท่านเป็นคนแรกที่สีกัดดาบของข้าได้ถึง
สองครั้งสองครา แล้วจะเขาจะไปอะไรกันนักกันหนา"

วูม!

* โครยอ คือหนึ่งในสามอาณาจักรโบราณของคาบสมุทรเกาหลี ปกครองคาบสมุทรเกาหลีช่วง
ค.ศ. 918-1392

ปราณมหาศาลพุ่งออกมาจากดาบของชายชุดดำ ดาบมังกรขาว
ของซอนยอนถูกสะท้อนออกไป ดูแล้วน่าจะเป็นแรงลมรูปแบบหนึ่ง
แต่มันเป็นลมที่แรงมาก

ลมรี

ดวงตาของซอนยอนลั่นไหว ชายชุดดำชี้ดาบใส่เขาและพูดด้วย
น้ำเสียงหงุดหงิด

"มีคนเข้าใจผิดเหมือนท่านเต็มไปหมด ที่นี่คือเขาแพ็กดู ไม่ใช่
เขาฆางไป หากพูดว่าเขาฆางไปอีกแค่ครั้งเดียวละก็ ข้าจะฆ่าทุกคน
ที่อยู่ที่นี่ให้หมด เหลวไหลกันไปใหญ่แล้ว"

ซอนยอนหรีดตาลงเมื่อได้ยินคำเตือนอันแสนเล็ดเย็นทั้งที่พูดไป
ซ้ำไป เขาสงสัยว่าตัวตนที่แท้จริงของชายชุดดำผู้แสนมั่นใจในตนเอง
แม้จะเพ่งประดาบกับตนคือเทพสงครามอาภีหรือไม่ แต่ท่าทางของ
อีกฝ่ายดูแตกต่างจากคนที่พระอุซุนบอกไว้อย่างสิ้นเชิง

ทันใดนั้นเอง

"ท่านไม่ธรรมดา เช่นนั้นจัดการให้พวกข้าหลังก่อนดีกว่า"

!?

ฟ้าว!

พุดจบชายชุดดำก็ทะยานขึ้นฟ้าไปอย่างน่ากลัว เมื่อถึงจุดที่สูง
หลายจั้งเขาก็หมุนตัวเบาๆ จากนั้นเรื่องน่าตกใจก็เกิดขึ้น

ฟิว!

ลมหมุนก่อตัวขึ้นจากตัวเขา และไม่ช้ามันก็กลายเป็นลมกระโชกแรง
แต่ที่นั่นตกใจยิ่งกว่าก็คือยังมีปราณอันคมกริบอยู่ในสายลมนั้นด้วย
ทุกที่ที่สายลมพัดผ่านล้วนถูกฟาดฟันไม่ต่างจากคมดาบ

ฉับ!

"อะไรกันเนี่ย"

มนุษย์ธรรมดาสามารถสร้างภัยพิบัติทางธรรมชาติได้ยังไงกัน
นักบรรพชีวินวิทยาต่างหน้าซีดเผือดเมื่อพวกตนตกอยู่ในวิฤตร้ายแรง
จากลมกระโชก

บทที่ 97

ผู้ถูกกักขังในเขาวงกต (3)

บนยอดเขาที่สูงเสียดฟ้าลูกหนึ่งของเทือกเขาฉางไป๋

ชายสวมหมวกสานไม้ไผ่คนหนึ่งกำลังนั่งสมาธิอยู่ จากตรงนั้น
สามารถมองเห็นฝั่งตะวันตกของเทือกเขาฉางไป๋ได้ทั้งหมด โดยด้านหลัง
ของเขาคือทะเลสาบขนาดใหญ่ที่มีน้ำใสสะท้อนท้องฟ้าสีคราม

เขากำลังหลับตาเพื่อเดินลมปราณ รอบตัวเจียบสงัดเหมือน
ทะเลสาบอันสงบนิ่ง

ซ่า!

ทันใดนั้นคลื่นลูกเล็กๆ ก็บังเกิดขึ้นในทะเลสาบอันเจียบสงบด้านหลัง
ของเขา คลื่นที่กระจายออกไปทีละน้อยเหมือนระลอกคลื่นเริ่มซัดรุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ

พื๊ว!

ลมอันเย็นยะเยือกพัดผ่านแก้มของเขาขณะที่พุ่มไม้เริ่มสั่นไหว
ไปมา เขาที่เดินลมปราณอยู่เจียบๆ จึงลืมตาแล้วมองไปยังทิศทางของลม
ทางนั้นคือทิศเหนือนั่นเอง

ปราณมหาศาลในระดับที่ทำให้ทะเลสาบฟ้าดินสั่นสะเทือนกำลัง

ก่อตัวขึ้นที่ทิศเหนือ

"เฮ้อ..."

เขาถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

เคยเตือนแล้วว่าอย่ามาทางนั้น

ขณะเฝ้าระวังทางทิศตะวันตกเพราะคิดว่าคนพวกนั้นน่าจะมา
อีกครั้ง แต่เหตุการณ์กลับเกิดขึ้นที่ทิศเหนือ

ข้าเฝ้าพยายามไม่ให้มันตกสู่ความเสื่อมทรามยิ่งกว่านี้ แต่เหตุใด
ถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นตลอด

เขาส่ายหน้าพลางลุกขึ้น จากนั้นก็พุ่งสายตามองไปทางทิศเหนือ
ก่อนจะพบว่ามียักษ์ผิวดำตรงทางขึ้นเขาฉางไปทิศเหนือ เมฆขาวบน
ท้องฟ้ารวมตัวกันเป็นสีเทาเข้ม ลมแรงขึ้นเรื่อยๆ รวากับจะมีพายุ
ลมกระโชกเกิดขึ้น

ไปรออยู่ที่นี่นั่นเลยรี

เขาคิดว่าตนคงจะสังเกตเห็นได้ก่อน แต่ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะเจอ
ผู้บุกรุกเร็วขนาดนี้ คำสัญญาสิบปีอาจจะลั่นคลอนก็คราวนี้ หากไม่รีบ
ไปหยุด 'เจ้านั่น' ตรงปากทางขึ้นเขาฉางไปอาจจะนองเลือดอีกครั้งก็ได้
ครั้น!

เมฆหนาค่อยๆ กลายเป็นพายุลมกระโชกแรง

น่าแปลก ตอนสังหารพวกบุกรุกก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้ใช้พลังลมใดๆ เลย
เช่นนั้นก็ต้องเป็นหนึ่งในสองข้อนี้ หากไม่มากันมากมายเหมือนกับ
พวกที่มาก่อนหน้านี้

ก็ต้องเป็นคนที่บุกรุกเข้ามาแข็งแกร่งจนเจ้านั่นต้องใช้พลังระดับนั้น

เขาหรีดตามองทางทิศเหนือที่กำลังเกิดพายุลมกระโชกแรง ไม่ว่า
จะอย่างไรเราต้องหยุดยั้งไม่ให้เขาฉางไปเกิดเหตุนองเลือดด้วยน้ำมือ
ของเจ้านั่น

ซูว!

ร่างของเขาหายไปในพริบตา น้ำในทะเลสาบหยุดชะงัก ระลอกคลื่น
กระจายไปในทิศทางตรงกันข้าม

ขณะเดียวกัน

ทางทิศเหนือของเขาออกไปที่ปกคลุมไปด้วยเมฆดำ

ฟิ้ว!

พายุลมกระโชกที่เกิดจากชายชุดดำได้รวมตัวกับเมฆหมอกบนฟ้า
จนทำให้เกิดพายุหมุนทรงพลังราวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ เท่านั้น
ยังไม่พอ ดูเหมือนปราณอันคมกริบที่ออกมาจากพายุนี้จะฟันทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่ขวางหน้าด้วย

แกรกๆๆๆ!

พลังทำลายล้างของมันรุนแรงถึงขั้นทำให้บริเวณพื้นที่เป็นใจกลาง
ของพายุหมุนแตกร้าว หากยังอยู่กับที่อาจเกิดโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่
ขึ้นได้

"ทุกคนกระจายตัว!"

"หลบพายุ!"

"ขอรับ!!!"

ทันทีที่ได้ยินเสียงตะโกนสั่งของโควังฮึลและแพ็กก็ กลุ่มหกกระปี
ที่กำลังยืนเรียงแถวกันอยู่ก็พยายามจะควมม้าเพื่อหาที่หลบ แต่ม้าของ
พวกเขากลับขยับตัวไม่ได้ แม้จะออกแรงที่ก๊อบเท้าหน้าอย่างเต็มกำลัง
แล้วก็ตาม

ฟิ้ว!

"หะ...เหตุใดม้าไม่ขยับเลยล่ะ"

"นี่มัน?"

ครี๊ด!

ม้าถูกลากไปหาพายุที่พัดแรงขึ้นเรื่อยๆ แม้พวกเขาจะพยายามอย่างสุดชีวิต แต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะพายุแรงมากและม้าก็พ่ายแพ้สุดท้ายก็จำต้องลงจากหลังม้า

"ลงจากหลังม้า!"

พวกที่อยู่ใกล้พายุหมุนต้องรีบทิ้งม้าและใช้วิชาตัวเบาหนีแทนทันทีที่ถูกทิ้งม้าพวกนั้นก็ถูกแรงลมดูดเข้าไป ก่อนจะลอยขึ้นไปบนฟ้าฉับ!

สวบ!

"หา!?"

"มะ...ม้า?"

นักบรรพชรคมารที่เห็นภาพนั้นพากันตกตะลึง เพราะยังไม่ทันถูกดูดเข้าไปในพายุหมุน ม้าของพวกเขาก็ถูกปราณอันคมกริบฟันจนเลือดสาตกกระจายไปรอบทิศราวกับมีปราณดาบห่อหุ้มพายุนั้นอยู่

"หา!? จู๋ ลมก็แรงขึ้นมาเฉยๆ!"

เลือดของม้าหลายสิบตัวที่ถูกฟันเป็นชิ้นๆ กระเด็นมาโดนตัวฮอบง เขาจึงมองไปที่พายุนั้นด้วยความตกตะลึงเพราะไม่รู้จะหยุดปรากฏการณ์ที่เหมือนภัยพิบัติทางธรรมชาติครั้งนี้อย่างไร

"จะนิ่งดูตายเช่นนี้รี!"

วูม!

โค่วังฮี้ลก่อปราณหมัดขั้นที่เก้าปั่นของตน เขารวบรวมปราณจนถึงขีดสุดทำให้ปราณหมัดแสงสีฟ้านั้นดูรุนแรงมาก

"ฮะ!"

สมาชิกกลุ่มนกกระป๋องคนอื่นที่รู้จักประสงค์ของเขาต่างก็ก่อปราณขึ้นที่อาวุธของตัวเองเหมือนกัน ทันทีที่หัวหน้ากองแต่ละคนปล่อยปราณ

ออกมา โควงฮัลที่เป็นหัวหน้าทัพของกลุ่มหกกระปิก็ตะโกนขึ้น

"โจมตีใส่มัน!"

ตูมๆๆ!

ปราณล้าลึกที่พวกเขาปล่อยออกมาพุ่งเข้าไปใส่พายุหมุนอย่าง
พร้อมเพรียงกันในทุกทิศทุกทางเหมือนเมื่อครั้งรวมพลังกันโจมตีหัวของ
เต๋ามังกร

ต้องหยุดไว้คนสร้างพายุนี้ให้ได้!

ใจกลางของพายุหมุนนี้คือชายชุดดำ หากจัดการเขาได้พายุนี้
ก็น่าจะสงบลง แม้พายุหมุนนี้จะน่ากลัว แต่มันก็เป็นแค่ลม ไม่มีทาง
ที่ปราณล้าลึกจะทะลวงผ่านไม่ได้

ทว่า...

ตูว!

"ฮึะ!"

"ปราณถูกกลืนไปในพายุ?"

เกิดเรื่องคาดไม่ถึงขึ้นเสียแล้ว ปราณล้าลึกที่เคยคิดว่าจะ
ฝ่าทะลวงสายลมไปได้กลับถูกพายุพัดหมุนอย่างบ้าคลั่งจนพายุหมุน
กลายเป็นสีฟ้า

"พวกท่านนี่เ่จริงๆ คิกๆๆ"

ทันใดนั้นชายชุดดำที่ลอยอยู่กลางพายุก็ยื่นมือออกมา จากนั้น
ปราณล้าลึกที่ถูกดูดกลืนเข้าไปในพายุหมุนก็พุ่งออกมาทั้งหมดและ
ตรงเข้าหาชาวพรรคมารอย่างไม่เลือกหน้า

ตูมๆๆๆ!

"ฮ้าก!"

"ละ...หลบเร็ว!"

คนที่หลบปราณล้าลึกไม่ทันต่างบาดเจ็บล้มตาย ส่วนคนที่ม่ฝีมือ

อ่อนด้อยจนไม่อาจสกัดกันก็ทำได้แค่หลบเท่านั้น

ฉับ!

เหล่าหัวหน้าทัพของกลุ่มนกกระปี่ต่างอิงกันเมื่อปรานล้าลึก
พุ่งกลับมาหาพวกตน จึงรีบใช้วิชาตัวเบาเข้าไปเพื่อสกัดกันปราน
เหล่านั้น

ฟ้าว!

"อะ...อะไรกัน!"

แต่ปรานล้าลึกที่ออกมาจากพายุหมุนนั้นทั้งเร็วและทรงพลัง
ยิ่งกว่าเดิมทำให้พวกเขาที่หวังจะสกัดกันมันถึงกับกระเด็นกระดอน
ออกไป

"ว้าย!"

มุนคยูซึ่งก่อปรานหัตถาล้าลึกที่มือทั้งสองข้างเพื่อเข้าสกัดกัน
ก็เป็นอีกคนที่กระเด็นออกไป แต่โชคดีที่ซ่อนยออุนมาคว่ำตัวไว้ได้ทัน
หมับ!

"ทะ...ท่านประมุข!"

หลังจากปล่อยนางลง เขาก็พูดกับนางที่หน้าแดงก่ำด้วยน้ำเสียง
จริงจัง

"ไม่ใช่เล่นๆ เลยนะ มุนคยู เจ้าถอยห่างจากพายุนั้นไปพร้อมกับ
คนอื่นๆ"

"รับทราบเจ้าค่ะ!"

หากเป็นพายุที่รุนแรงถึงขั้นแม้แต่ปรานล้าลึกยังทำอะไรไม่ได้
ยอดฝีมือทั่วไปคงรับมือไม่ไหวอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็ต้องเป็น
ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำถึงจะต้านทานได้ แต่อย่างไรก็อันตรายอยู่ดี

"มนุษย์สร้างพายุแรงขนาดนี้ได้ด้วยรี"

อดีตประมุขซอนอินจีตะลึงกับภัยพิบัติทางธรรมชาติที่อยู่เหนือ

ซีดจำกัดของมนุษย์นี้ หลังอึ้งอยู่สักพักเขาก็ชักกระบี่จากข้างเอวออกมา

ซึง!

"หากมันมีพลังหมุนรุนแรงถึงขั้นสะท้อนปราณล้ำลึกได้ละก็!"

ซอนอินจีใช้ปราณล้ำลึกห่อหุ้มกระบี่ก่อนขว้างมันไปทางพายุหมุน แล้ววาดเหรียญตรากระบี่คู่ด้วยมือขวารวกับกำลังร้ายเพลงกระบี่ทันใดนั้นกระบี่ก็พุ่งเข้าไปหาพายุหมุนอย่างรวดเร็วราวกับมีชีวิต

"ปราณเคลื่อนกระบี่ล้ำลึก!"

"องครักษ์ใหญ่! ต้องจัดการคนก่อพายุนี้ขึ้น เราถึงจะหยุดยั้งมันได้!"

"รับทราบขอรับ!"

องครักษ์ใหญ่มาราคยอมนั้นด้วยกับวิธีของซอนอินจีจึงร้ายปราณเคลื่อนกระบี่ออกมาเช่นกัน แต่เพราะยอดฝีมือระดับลี้ลับขั้นต้นอย่างเขาไม่อาจร้ายปราณเคลื่อนกระบี่ล้ำลึกได้ จึงได้แต่ปล่อยปราณเคลื่อนกระบี่สีขาวออกมาและต้องเพ่งสมาธิกับมันอย่างถึงที่สุด

"ผู้อาวุโสใหญ่คุณนี่ขอช่วยด้วยขอรับ!"

ซึง! แกรก!

ผู้อาวุโสใหญ่ทันจุซอนชักกระบี่ออกมาพร้อมก่อปราณล้ำลึกที่เปี่ยมด้วยปราณเย็น จากนั้นก็ร้ายปราณเคลื่อนกระบี่เหมือนกับพวกเขา ปราณเคลื่อนกระบี่ของทั้งสามคนพุ่งเข้าใส่พายุหมุนพร้อมกัน หากเป็นปราณเคลื่อนกระบี่ล้ำลึกวินาศเมื่อปล่อยออกจากมือก็จะไม่อาจบังคับควบคุมได้มาก แต่ปราณเคลื่อนกระบี่ที่ควบคุมโดยปราณนั้นแตกต่างออกไป

กรอด!

ซอนอินจีกัดฟันแน่นและทุ่มเทศสมาธิไปกับการตีฝ่าพายุหมุนกระบี่ที่ห่อหุ้มด้วยปราณกระบี่ล้ำลึกของเขาพยายามต้านทานสายลม

และทะลวงพายุหมุนอย่างเต็มกำลัง

ต้องฝ่าเข้าไปให้ได้!

แต่การทะลวงเข้าไปไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะพายุหมุนนี้เหมือนกำแพงปราดอันแข็งแกร่งที่สามารถต้านทานปราดเคลื่อนกระบี้อ้าลึกได้อย่างดีเยี่ยม ในทางตรงกันข้ามกระบี้อ้าที่ห่อหุ้มด้วยปราดกระบี้อ้าลึกกลับโค้งงอไปมาจนดูน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

พลังของมันแข็งแกร่งอะไรขนาดนี้

ซอนอินจีที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างโชกโชนถึงกับทิ้ง แม้เขาจะใส่ปราดทั้งหมดลงในกระบี้อ้าแล้ว แต่ก็ยังฝ่าพายุหมุนเข้าไปไม่ได้ มีหน้าซำมันยังรุนแรงยิ่งกว่าเดิมอีก

แกร็ง!

"อึก!"

สุดท้ายปราดเคลื่อนกระบี้อ้าที่องค์กรฯใหญ่มาราคยอกร่ายออกมา ก็ทะลวงพายุหมุนไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังหักอีกด้วย และเนื่องจากปราดยังคงเชื่อมต่อยู่ผลของมันจึงสะท้อนกลับจนมาราคยอกระอักเลือดออกมาผ่านช่องว่างของหน้ากาก

"ไอ้พวกกระจอก คิดว่าจะตีฝ่าลมพายุของข้าได้รี"

แกร็ง!

เมื่อพายุโหมกระหน่ำรุนแรงยิ่งขึ้น กระบี้อ้าที่ใช้ร่ายปราดเคลื่อนกระบี้อ้าก็เริ่มงอและหักในที่สุด

"แค่ก!"

ตึก! ฟุบ!

ซอนอินจีที่กำลังร่ายปราดเคลื่อนกระบี้อ้าลึกถึงกับกระอักเลือด เขาโช้ซัดโซเซแล้วคุกเข่าลงข้างหนึ่ง แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้น
พั่วๆ!

เศษกระบี่ที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ปลิวว่อนไปหานักบรรพพรคมารที่กำลัง
ถอยห่างจากตรงนั้น ด้วยความตื่นตระหนกชอนอินจีจึงก่อบราณกระบี่
ลี้ลับขึ้นที่มีมือหมายจะช่วยสกัดกันมันออกไป แต่เศษกระบี่อันแหลมคม
ก็พุ่งไปถึงแผ่นหลังของพวคนักรบแล้ว

"อึก! ไม่นะ!"

ตอนนั้นเอง

ปักๆ!

จู่ๆ ก็มีพลังที่มองไม่เห็นขวางกั้นเศษกระบี่ให้นักรบพรคมาร
ผู้ขวางเศษกระบี่เหล่านั้นที่แท้คือชอนยออุณที่สั่งให้ชาวพรคมารถอยหนี
ก่อนหน้านี้แน่นอน หากเขาเล็งมือช้ากว่านี้เพียงนิดเดียว นักรบพรคมาร
ก็อาจบาดเจ็บไปแล้ว

ถึงขนาดด้านปรานเคลื่อนกระบี่ลี้ลับได้งั้นรี

เมื่อครูชอนยออุณก็คิดจะใช้วิธีเดียวกัน ทว่าพอเห็นว่ามันไม่ได้ผล
ก็ยิ่งเป็นกังวล แต่แล้วเขาก็สะดุดตากับบางอย่าง

ปัก!

"หือ?"

เขาคิดว่าแม้ปรานเคลื่อนกระบี่ของยอดฝีมือระดับลี้ลับทั้งสาม
จะถูกสกัดกั้นทั้งหมด แต่ยังมีหนึ่งในกระบี่ของพวกเขาฝ่าทะลุพายุหมุน
เข้าไปได้ มันคือปรานเคลื่อนกระบี่ของผู้อาวุโสใหญ่ทันจูชอนนั่นเอง

"ฝ่าเข้าไปได้แล้ว...ฮะ!"

หลังจากกระบี่ของตนฝ่าพายุหมุนเข้าไปสำเร็จ เขาก็ดีใจได้
เพียงไม่นาน ทันจูชอนพลันสีหน้าหม่นหมองทันที เพราะพอเข้าไปสำเร็จแล้ว
การเชื่อมต่อปรานของตนก็ถูกตัดขาด จากนั้นกระบี่ก็หักพร้อมกระเด็น
ออกมา

"ฮึ!"

แกรก!

ทันจูซอนร่ายฝ่ามือเทพน้ำแข็งธวัชเพื่อป้องกันเศษกระบี่ที่ลอยออกมา และขณะกำลังทำลายเศษกระบี่พวกนั้น ซอนยอฮุนก็มาโผล่ข้างๆ ตน

"ทำเช่นนั้นได้อย่างไร"

"อะไรหรือขอรับ"

"ใส่แค่ปราณลี้ลึงลงไปกระบี่อย่างเดียวนี่"

หลังจากงงไม่นานทันจูซอนก็ตอบคำถามของซอนยอฮุน

"ข้าปล่อยปราณเย็นเข้าไปในปราณลี้ลึงด้วยขอรับ"

"ปราณเย็นรี"

ซอนยอฮุนถึงกับตาโต นั่นหมายความว่ากระบี่ที่มีปราณเย็นตีฝ่าพายุหมุนได้ แต่ซอนยอฮุนที่คิดจะสร้างกระบี่น้ำแข็งขึ้นมาเพื่อโจมตีใส่พายุหมุนก็ต้องเลิกล้มความตั้งใจไป

พายุหมุนนั้นเป็นพลังที่มีคุณสมบัติธาตุลม ถึงจะฝ่าเข้าไปได้แต่สุดท้ายการเชื่อมต่อปราณก็จะถูกตัดขาดอยู่ดี

ช่างเป็นศัตรูที่รับมือยากจริงๆ แต่หากไม่รีบทำอะไรสักอย่างคนของเขาจะต้องถูกปราณอันคมกริบของพายุหมุนนั้นเล่นงานแน่ๆ เพราะยิ่งพลังที่เกิดจากพายุแข็งแกร่งมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งอันตรายมากขึ้นเท่านั้น

นาโน พายุหมุนนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

เขาไม่เข้าใจว่ามนุษย์ก่อให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติได้อย่างไร เสียงนาโนก็ดังขึ้นในหัวของเขา

[ไม่สามารถวิเคราะห์ในเชิงเทคนิคได้ว่าพายุหมุนนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มันมีลักษณะเหมือนพายุทอร์นาโดทั่วไปที่กระแสมรวนบนพื้นดินกับกระแสลมเย็นบนเมฆมาเจอกัน นอกจากนี้...]

ปิด!

เมื่อหมดความจริงเสมือนถูกเปิดการใช้งาน การวิเคราะห์พายุหมุนก็ปรากฏขึ้นเป็นแสงสีขาวในสายตาของซอนยออุณ ส่วนที่หมุนขึ้นไปข้างบนของพายุหมุนถูกแสดงเป็นแสงสีแดง ส่วนที่หมุนลงมาข้างล่างแสดงเป็นแสงสีฟ้า

และแสงสีขาวของทั้งพายุคือ

[มีพลังงานที่เรียกว่าปราณดาบปกคลุมอยู่รอบๆ พายุหมุน หากเข้าไปใกล้เกินไปอาจเป็นอันตรายได้]

ซอนยออุณขมวดคิ้วทันทีหลังได้ยินคำอธิบายจากนาโน ถึงจะไม่ได้เข้าใจทั้งหมด แต่ก็มั่นใจได้ว่าพายุหมุนที่เหมือนภัยพิบัติทางธรรมชาตินี้เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของปรากฏการณ์อันซับซ้อน

กระแสน้ำร้อนที่วุ่นวายนั้นคล้ายกับปราณเพลิงหรือเปลว

[ต้องมองว่าใกล้เคียงกับปรากฏการณ์พลังงานอุณหภูมิสูง]

ไม่มีวิธีทำลายมันเลยรี

[หากควบคุมกระแสน้ำร้อนหรือกระแสน้ำเย็นได้ก็สามารถหยุดพายุหมุนนั้นได้]

ฮ้า!

พอได้ยินดังนั้นซอนยออุณก็นึกถึงบางอย่าง ไม่รู้ว่ามันจะได้ผลหรือไม่ แต่ต้องลองดูก่อน

ในขณะที่เดียวกันพายุหมุนก็เคลื่อนตัวไปทางนักรบพรรคมารที่กำลังหนีตาย

"คอยดูเถอะ ข้าจะฆ่าให้หมด"

ชายชุดดำที่อยู่ใจกลางพายุเอยพร้อมหัวเราะเยาะเย้ยซอนยออุณ ซึ่งถึงแม้จะได้ยินไม่ชัดนัก แต่ซอนยออุณก็พอจะมองเห็นชายชุดดำวางๆ ทันใดนั้นเอง

ฟ้าว!

"หือ?"

ซอนยออุณ رأىวิชาตัวเบาไปขวางหน้าพายุลมุนที่กำลังเคลื่อนตัวไปหาเหล่านักรบพรรคมาร แม้พายุลมุนจะเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยพลังอันรุนแรงพร้อมจะกลืนกินทุกอย่างได้ทุกเมื่อ แต่ซอนยออุณก็ไม่คิดจะขยับตัวไปไหน

"ไฉ่หน้าโง่ แม้แต่เจ้านั้นยังขวางกั้นพายุลมุนของข้าไม่ได้ อยากโดนฉีกเป็นชิ้นๆ นักก็เชิญเลย หือๆ"

เขามั่นใจว่ายอดฝีมือระดับซอนยออุณคงไม่ตายง่ายๆ แต่ก็ใช้ว่าจะสกัดกั้นพายุลมุนของเขาได้ ในตอนนั้นเองซอนยออุณก็ยื่นมือทั้งสองข้างไปข้างหน้า

"ทำอะไรนะ...ฮ๊ะ?"

ชายชุดดำที่กำลังลอยอยู่หือตามอง

แกรก!

ทันใดนั้นปราณเย็นก็แผ่ออกมารอบทิศ พร้อมกันนั้นกระป๋น้ำแข็งจำนวนนับไม่ถ้วนก็เริ่มก่อตัวขึ้นกลางอากาศที่เต็มไปด้วยลมกระโชกแรง มันมากมายจนเต็มพื้นที่โดยรอบของพายุลมุนนั้น

"ร่างกายมนุษย์สร้างปราณเย็นได้ขนาดนี้เลยรี"

ชายชุดดำหือตามอง ปราณเย็นขนาดนี้ควรจะเกินความสามารถของมนุษย์แล้ว

"ปราณนั้นดูแปลกๆ...หรือว่าได้จุดกำเนิดพลังของสัตว์เทพมา"

เขามั่นใจว่าซอนยออุณต้องได้จุดกำเนิดพลังของสัตว์เทพมาแล้วอย่างแน่นอน พลังอาฆาตจึงแผ่ออกมาจากตัวเขารุนแรงยิ่งขึ้น

"ไอ้สารเลว! ตายเสียเถอะ"

ครีน!

เมื่อชายชุดดำปล่อยพลังออกมามากขึ้น พายุหมุนก็ยิ่งโหมกระหน่ำ
ทำให้ปราณอันคมกริบรอบๆ ตัวเขากระจายไปทุกทิศทุกทาง

แกร็ง!

กระบี่น้ำแข็งแตกหักทันทีเมื่อปะทะปราณอันคมกริบ

"ไม่รู้ว่่าเจ้ามีแผนอะไร แต่มันไม่ได้ผลหรอก"

เขาพยายามจะทำลายกระบี่น้ำแข็งพวกนั้นให้หมดก่อนที่จะซอนยออุณ
จะเล่นลูกไม้ แต่ทันใดนั้นเอง

ซูว!

กระบี่น้ำแข็งจำนวนมากก็พลันเคลื่อนสวนทางพายุหมุน หลังจาก
กระบี่น้ำแข็งจำนวนมากมาชนกันแล้วได้พร้อมกัน เพราะแม้แต่เขาเอง
ความเร็วขึ้นเรื่อยๆ

"ไม่ละ นี่มันอะไรกัน"

ชายชุดดำถึงกับเบิกตากว้าง เขาคาดไม่ถึงว่าซอนยออุณจะควบคุม
กระบี่น้ำแข็งจำนวนมากมาชนกันนี้ได้พร้อมกัน เพราะแม้แต่เขาเอง
ก็ยังทำไม่ได้ แต่สิ่งที่น่าตกใจไม่ได้มีเพียงเท่านี้

"ข้าจะลากเจ้าออกมาจากพายุนั้น"

ซูว!

ฟิ้ว!

ซอนยออุณส่งปราณไปมากยิ่งขึ้นเพื่อเร่งความเร็วของกระบี่น้ำแข็ง
ที่กำลังหมุนวนลง ชายชุดดำที่ลอยอยู่ใจกลางของพายุพลันแสดง
สีหน้าสับสนทันที

"ไอ้สารเลว คิดจะทำอะไร เหตุใดจึงปล่อยพลังเช่นนี้ออกมาได้..."

เพราะมันยิ่งทำให้เขาสร้างพายุหมุนได้ยากขึ้น ซอนยออุณกำลัง
ขัดขวางการหมุนด้วยการสร้างพลังต้านทานอันรุนแรง และเมื่อปราณเย็น
แทรกเข้าไป ความร้อนที่ลอยขึ้นมาจากด้านล่างก็อ่อนกำลังลง ขนาด

พายุหมุนจึงลดลง

"ฟู..."

ใบหน้าของซอนยอฮุนชุ่มไปด้วยเหงื่อ เพราะเขาต้องต่อสู้กับพายุที่ชายชุดดำคนนั้นสร้างขึ้นจนทำให้สูญเสียพลังไปมาก อีกทั้งยังต้องสร้างกระป๋องน้ำแข็งขึ้นมาใหม่ทุกครั้งที่มันแตกสลายอีกด้วย แต่สุดท้ายผลลัพธ์ก็ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

"เป็นไปได้ยังไง!"

"พายุค่อยๆ อ่อนกำลังลงแล้ว!"

นักบรรพบุรุษที่กำลังถอยเพื่อรักษาระยะห่างต่างประหลาดใจกับภาพตรงหน้า พายุหมุนกำลังอ่อนแรงเพราะถูกกระป๋องน้ำแข็งจำนวนมากเข้าโอบล้อมและหมุนไปในทิศทางตรงกันข้าม ไม่ช้ามันก็สลายไปราวกับหมอก

ซูว!

ร่างของชายชุดดำปรากฏขึ้นกลางอากาศ ดวงตาของเขาแดงก่ำปากพิมพ์ด้วยความอึ้งที่พายุหายไป

"ไอ้เหว!"

และตอนนั้นเอง

"คราวนี้ถึงตาข้าบ้าง"

!?

จู่ๆ ซอนยอฮุนก็พุ่งร่างมาถึงตรงหน้าเขา พร้อมร่ายเพลงยูทิร์ตด้วยดาบมังกรขาวในมือซ้ายและกระบี่มารสวรรค์ในมือขวา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/45eq2Vh>